

ת"ד 1659/06/11 - מדינת ישראל נגד גנית דהן

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 1659-06-11 מדינת ישראל נ' דהן

בפני כב' השופטת איילת גרבי

מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד לירון סעד

נגד

נאשמים גנית דהן ע"י ב"כ עוה"ד אלמוג אזולאי

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מן העבירות המיוחסות לה על פי כתב האישום מחמת הספק.

1. ביום 9.6.11 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום המייחס לה נהיגה בחוסר זהירות, אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה, גרימת תאונת דרכים נזק וחבלה וכן גרימת חבלות של ממש.

2. בהתאם לאמור בכתב האישום, ביום 3.2.11 בשעה 15:15 נהגה הנאשמת ברכב בעיר דימונה, באותה עת נהג בר גיל כפיר - כפיר בר גיל, ברכבו ממול כוון נסיעת הנאשמת בכוון הנגדי.

הנאשמת נהגה בחוסר זהירות ולא היתה ערה לתנועת כלי הרכב שבאו ממולה בכך שפנתה שמאלה לרחוב הגפן ולא נתנה זכות קדימה לרכב שבא ממולה, חסמה את דרכו וגרמה לרכב המעורב להתנגד ברכבה עם חזית רכבו (להלן: "כפיר").

כתוצאה מהתאונה נחבלו בגופם נהג הרכב המעורב- כפיר, נוסעת ברכב המעורב - אשתו, אשר סבלה חבלות של ממש בהיותה בהיריון מתקדם, ולאחר התאונה נותחה בניתוח קיסרי דחוף, וכן שתי נוסעות נוספות ברכב המעורב והנאשמת.

3. ביום 9.1.12, במענה לכתב האישום ביקש ב"כ המאשימה להודיע על תיקון כתב האישום באופן שבפרק העובדות תמחקנה המילים: "ואשר היתה בהיריון מתקדם ולאחר התאונה נותחה בניתוח קיסרי דחוף".

במענה לכתב האישום כפרה הנאשמת באחריותה לתאונה אך הודתה בתוצאות התאונה.

4. ביום 8.5.12 הופיע ב"כ המאשימה על דעת ב"כ הנאשם והודיע על הסכמה דיונית ולפיה חומר הראיות ביחס לעדי התביעה 1 ו-4 יוגש בהסכמה וב"כ הנאשמת יהיה רשאי לחקור את העדים הנ"ל בגין החומר שהוגש. לפיכך הוגש חומר הראיות בהסכמה: דו"ח פעולה, דו"ח בוחן תנועה, סקיצה ודו"ח נזקי בוחן,

הודעת הנאשמת, לוח תצלומים ושני דסקטים של תמונות ושל מקום האירוע.

5. עדי המאשימה שנחקרו בבית המשפט היו ז'קלין עמר - נוסעת ברכב המעורב - חמותו של כפיר, כפיר והבוחן יעקב פרטוש (להלן: "הבוחן").

הנאשמת לא העידה נוכח הודעת ב"כ כי לקתה בזכרונה כתוצאה מהתאונה, כפי שהדבר מופיע בהודעתה שנמסרה במשטרה.

6. גרסת המאשימה כפי שהופיעה בכתב האישום ובסיכומי ב"כ המאשימה היתה למעשה כי בעת שביקשה הנאשמת לפנות שמאלה, לא נתנה זכות קדימה לרכב המעורב אשר הגיע ממולה ולפיכך התנגשו שני כלי הרכב וארעה התאונה.

ב"כ המאשימה בסיכומיו ביקש לקבוע כי עדויותיהם של עדי המאשימה - ז'קלין עמר וכפיר בר גיל, תומכים בגרסה זו כאשר עדויותיהם של השניים היו ללא כל סתירות וללא דופי ולמעשה תמכו כאמור בגרסת המאשימה.

דא עקא כי ניתוח עדויותיהם של שני עדים אלה מביא לקביעה כי בין שתי העדויות היו סתירות מהותיות ביותר באשר לאופן התרחשות התאונה, ובנוסף לכך כלל לא תמכו בגרסת המאשימה, כפי שיובהר להלן.

7. כאמור, בין עדויותיהם של זקלין עמר וכפיר בר גיל, נתגלו סתירות מרובות בעניינים שונים, כפי שיפורט בהמשך.

ז'קלין עמר העידה בעדותה כי ביום התאונה לבתה אשר היתה בהיריון באותה עת היו צירים ולפיכך יצאו: "...
יצאנו מבית החתן שלי בדימונה לכוון באר שבע" (עמוד 4 לפרוטוקול שורה 13).

כפיר לעומת זאת העיד כי: **"ביום 3.2.11 יצאנו מהבית של חמתי והכל היה רגוע ונסענו לאט, אני חמתי, גיסתי ואשתי"** (עמוד 10 לפרוטוקול שורה 10).

8. הגם שלשאלה מהיכן החל כפיר בר גיל את נסיעתו אין משמעות ביחס לאופן התרחשות התאונה, הרי שכבר בראשית עדויותיהם עולה הסתירה כאמור, אשר יש גם בה כדי להשפיע על מהמנות גרסת המאשימה כפי שבאה לידי ביטוי בעדויות עדי המאשימה.

9. סתירה מהותית נמצאה גם בעדויותיהם של שני העדים ביחס למצבה הרפואי של אשתו של כפיר ובתה של ז'קלין עמר, וכתוצאה מכך גם באשר למהירות נסיעתו של כפיר בר גיל.

ז'קלין עמר העידה כי יצאו בנסיעה מדימונה לכוון באר שבע, שכן לבתה היו צירים ובמהלך הנסיעה הסתובבה לכוון בתה שכן היו לה כאבים חזקים, על פי דבריה שלה (של הבת).

באשר לשאלה האם כפיר נהג במהירות גבוהה כי אשתו היתה עם צירים, השיבה:

"כן. היתה גם ירידת מים והתינוק היה בסיכון, מי השפיר היו מלוכלכים". (עמוד 5 לפרוטוקול שורות 28-29).

בנקודה זו העיד כפיר בר גיל, באופן שונה לחלוטין כך:

"ש. חמתך נשאלה במפורש האם נסעת מהר והיא ענתה שכן, בגלל המצב של אשתך?"

ת. ההריון של אשתי היה פיקס והכל היה רגיל והיא היתה אמורה להכנס ללידה רגילה ולא היתה לה שום ירידת מים עדין, יש גם את הדו"ח של הרופאים שהלידה היתה במצוקה בגלל התאונה

ש. אז מה שחמתך אומרת זה לא נכון?

ת. ברור שלא, יש את הדו"ח של הרופאים. התינוק קיבל מכה בבטן."

בהמשך:

"ש. אני חוזר אתך לגרסה שהובאה לידיעתך ממילא. אם חמתך אומרת שהתינוק היה בסיכון היא משקרת.

ת. כן. אתה לא הבנת אותה."

אם כן ולמרות העובדה שעדותה של ז'קלין עמר היתה ברורה לחלוטין בנקודה זו, טוען כפיר, כי עדות זו בנקודה זו לפחות איננה נכונה, וכי למעשה ז'קלין עמר איננה מדויקת וזאת בלשון המעטה בעדותה זו.

10. סתירה נוספת בין עדויות עדים אלה מתייחסת למהירות נהיגתו של כפיר בר גיל.

כך העידה ז'קלין עמר בחקירתה הנגדית:

"ש. כפיר נסע מהר נכון כי אשתו היתה עם צירים?"

ת. כן. היתה גם ירידת מים והתינוק היה בסיכון, מי השפיר היו מלוכלכים."

כפיר לעומת זאת טען בעדותו כי נהג במהירות מקסימלית של 47 קמ"ש.

בהמשך עדותו נשאל:

"ש. אם היא אומרת (ז'קלין עמר - א.ג) שנסעת מהר היא גם שיקרה?

ת. כן. היא לא אמרה את זה אתה הכנסת לה את זה."

גם בעניין זה עדותה של ז'קלין עמר היתה ברורה לחלוטין, ויחד עם זאת שוב טוען כפיר, כי ז'קלין עמר איננה דוברת אמת וחזר וטען על אף עדותה הברורה, כי לא הובנה כהלכה על ידי ב"כ הנאשם או לחילופין כי הדברים לא נאמרו על ידה.

11. בעדותה של ז'קלין עמר בעצמה ניתן למצוא סתירות ואי הבנה ביחס להתרחשות התאונה.

מחקירתה הראשית עולה כי למעשה הפעם הראשונה בה הבחינה ברכבה של הנאשמת היתה למעשה ברגע ההתנגשות, שכן לטענתה כשדיברה עם בתה מסרה לה האחרונה כי יש לה כאבים חזקים, גב' עמר הסתובבה ואז ראתה את הרכב וצעקה לכפיר שהנאשמת **"נכנסת בנו"** (עמוד 5 לפרוטוקול שורות 4 ו-5).

ג'קלין עמר אישרה בחקירתה הנגדית כי כאשר הבחינה בנאשמת, היתה הנאשמת בנתיב נסיעתה שלה והיתה צריכה לפנות שמאלה, (עמוד 5 לפרוטוקול שורות 22 - 23).

למעשה מעדותה ניתן ללמוד כי לא היתה ערה למתרחש בכביש ולא יכולה היתה להעיד ביחס למצב בכביש לפני התאונה, שכן לטענתה הסתכלה על בתה שכאמור חשה ברע:

"ש. אז את לא יכולה להגיד לנו שום דבר לגבי הנאשמת, תחילת הנסיעה, גלשה או לא גלשה?

ת. איך אני יכולה לדעת, לרגע הסתובבתי ואז היא היתה שם.

ש. לפני ההתנגשות אין לך מידע למסור לנו?

ת. לא. אני ראיתי רק את רקע ההתנגשות ואמרתי לכפיר שהיא נכנסת בנו."

12. באשר להמצאותה של משאית לפני או אחרי רכבה של הנאשמת, עדותה של העדה היתה רצופת סתירות, ולא ניתן להבין ממנה בסופו של דבר האם לפני רכבה של הנאשמת היתה משאית או לא היתה משאית.

ראשית העידה העדה כי המשאית היתה לפני רכב הנאשמת - (עמוד 6 לפרוטוקול שורה 11).

כשלוש שורות לאחר מכן בהמשך הפרוטוקול, העידה באופן הפוך לגמרי:

"ש. המשאית היתה לפני הנאשמת?

ת. אחרי הנאשמת. המשאית עברה קודמת ואז הנאשמת. לפני זה עברה המשאית והיא המשיכה ישר ולא שמאלה."

בהמשך חזרתה לגרסתה הראשונה ולפיה:

"ת. זה מה שהיה, היא היתה (המשאית - א.ג.) לפני הנאשמת."

בסוף עדותה בעמוד 7 אישרה כי:

"ש. את אמרת שהמשאית היתה לפני הנאשמת?"

ת. כן. קודם נסעה המשאית ואחר כך היא. אנחנו נסענו בנתיב שלנו והיא בנתיב שלה."

כלומר, מאמירה זו ניתן ללמוד כי שדה הראיה בכוון נסיעתו של הרכב המעורב היה פנוי, שכן אם אכן לפני רכבה של הנאשמת עברה משאית וזו חלפה כחמש דקות לפני האירוע - כך העידה בעמוד 6 לפרוטוקול בשורה 22, כי המשאית עברה כבר "בהרבה זמן, בחמש דקות", הרי ששדה הראיה היה פנוי. ובנוסף לכך כי הנאשמת וכפיר נהגו כל אחד מהם בנתיב נסיעתו.

13. בנסיבות אלה לא ניתן לומר כטענת ב"כ המאשימה בסיכומיו כי עדותה של עדה זו היתה ללא כל דופי וללא כל סתירות, עדות זו היתה רצופה סתירות, לא ניתן לומר כי מדובר בעדות רציפה וקוהרנטית, אשר ניתן ללמוד ממנה דבר מה באשר לאופן התרחשות התאונה. כל זאת בנוסף לסתירות שנתגלו בין עדות זו ובין עדותו של כפיר, ואולם אף אם אמירות בעדותה של ג'קלין עמר מגבשות גרסה כלשהי באשר לאופן התרחשות התאונה, ממילא הרי שזו סותרת את האמור בעדותו של כפיר.

14. בחקירתו הראשית של כפיר העיד כי יצא כאמור מבית חמותו וזאת בניגוד לעדותו של חמותו כי ימצאו מביתו שלו. כפיר העיד כי נהג במהירות של 45 קמ"ש, כי לפני רכבה של הנאשמת היתה משאית, הנאשמת לא אותתה, לא האטה ו"חתכה שמאלה בפראות". כפיר אישר כי מדובר בצומת שאין בו סימונים על הכביש.

כפיר כפי שצוין לעיל סתר לחלוטין וביטל את דבריה של ז'קלין עמר ולפיהם נהג במהירות גבוהה בשל העובדה כי אשתו סבלה מצירים בעת שהיתה כאמור בהיריון, והיתה ירידת מים.

כפיר העיד בחקירתו הנגדית באופן מפורש כי ז'קלין עמר העבירה לעיונו את פרוטוקול הדין ובו חקירתה שלה בבית המשפט - שני העדים נחקרו במועדים שונים, וכי דיברו על עדותם שכן: "זה טבעי זו חמותי".

15. בניגוד לעדותה של ז'קלין עמר כי שדה הראיה בכוון נסיעתם היה פנוי שכן המשאית כאמור שנסעה לפני רכבה של הנאשמת הספיקה לעבור כחמש דקות לפני כן, העיד כפיר כי המשאית הסתירה הכל, והנאשמת:

"היא ממש היתה מוסתרת אחרי המשאית".

יחד עם זאת אישר כי יכול היה להניח שאחרי המשאית ישנו רכב - בענייננו רכבה של הנאשמת, וכי גם לכפיר יש חובת זהירות בכניסה לצומת.

16. כאשר עומת כפיר עם גרסתה של ז'קלין עמר, כי המשאית אשר היתה לפני רכבה של הנאשמת וכבר חלפה על פניהם, כך שניתן היה לראות את רכבה של הנאשמת, וכי זו לא ידעה להגיד בוודאות האם המשאית נסעה לפני או אחרי רכבה של הנאשמת השיב: **"היא התבלבלה. היא לא הבינה, יש לה פרימיטיביות".**

ובהמשך:

"חמותי קראה תהילים, היא לא היתה מפוקסת בדרך, אני נהגתי".

17. באשר לסימונים בצומת העיד כפיר כי הצומת מסומן אך לא באופן חדיש, כי לא נראים על הכביש סימנים ברורים וכי יש תמרורים בצומת, ובאופן ספציפי אישר:

"ש. איזה עוד תמרורים יש בצומת, יש האט ותן זכות קדימה?"

ת. כן. בכוון שלה. יש רק פניה שמאלה בנתיב של הנאשמת."

לעניין זה יאמר כבר כעת, כי בלוח הצילומים שסומן כת/4 - כלל לא נראים סימונים על הכביש בצומת ובמיוחד לא נראה תמרור בכוון נסיעתה של הנאשמת. יתרה מכך ובנוסף, בסעיף 13 בדו"ח הבוחן מצוין באופן מפורש כי לא נמצאים תמרורים וסימני דרך.

כמו גם בעדותו של הבוחן, ולפיה אין תמרור "האט ותן זכות קדימה" בכוון נסיעת הנאשמת או כל סימונים נוספים על הכביש (עמוד 16 לפרוטוקול שורות 4 עד 7).

18. אם כן ביחס לעדותו של כפיר - בין עדות זו לעדותה של ז'קלין עמר נמצאו סתירות למכביר, הן לעניין מהירות נסיעתו של כפיר והן לעניין שדה הראיה בכוון נסיעת הרכב המעורב.

גם באשר לעדותו של כפיר ביחס להמצאות סימונים קלושים על הכביש ובמיוחד תמרור האט ותן זכות קדימה בכוון נסיעת רכבה של הנאשמת, נמצאו סתירות ביחס למסקנותיו של הבוחן ותמונות הצומת כפי שצולמו על ידו.

בנוסף לכל האמור, הרי שבעת מתן משקל לגרסתו של כפיר ולמהימנותה, יש להביא בחשבון את העובדה כי שני עדי התביעה, כפיר וזקלין עמר שוחחו ביניהם לאחר מתן עדותה של ז'קלין עמר, ופרוטוקול הדין וחקירתה של האחרונה, נמסר לכפיר.

19. עד תביעה נוסף הינו הבוחן - יעקב פרטוש.

כפי שצוין לעיל, הבוחן שלל סימונים על הכביש בצומת בו ארעה התאונה וכן שלל קיומו של תמרור "האט ותן זכות קדימה" בכוון נסיעת הנאשמת וזאת בניגוד לעדותו של כפיר.

הבוחן העיד כי הגיע לזירה, צילם אותה ותעד אותה וכאשר הוצגה לפניו גרסתו של כפיר בדבר קיומם של תמרור וסימונים בכביש, השיב כי עדותו איננה מעניינת שכן הבוחן בעצמו הגיע לזירה וצילם אותה.

20. הבוחן אישר בחקירתו כי לא יכול היה לחשב את מהירות כלי הרכב באופן מתמטי, ואולם מיקומם בתוך הצומת מלמד כי המהירויות לא היו גבוהות.

אם כן, הבוחן לא יכול לאשר את גרסת כפיר כי הנאשמת נהגה במהירות גבוהה וכלשונו "חתכה" את הצומת "בפראות" על מנת לפנות שמאלה.

הבוחן אישר בחקירתו הנגדית באופן מפורש כי לא יכול היה לקבוע את מהירות נהיגתו של כפיר וזאת על אף טענתו של כפיר כי נהג במהירות מקסימלית של 47 קמ"ש:

"אני עדיין למרות ההסבר לעיל לא יכול להגיד מהי מהירות נהיגתו של כפיר".

מאחר שעל פי טענת הבוחן לא נמצאו סימני בלימה, וזהו הנתון היחיד שעל פיו ניתן לקבוע את מהירות הרכב המעורב, הרי שהבוחן לא יכול היה לקבוע את מהירות נסיעתו של הרכב המעורב.

21. באשר לשדה הראיה בכוון נסיעת הרכב המעורב והסתירות שנתגלו בעניין זה בין עדויותיהם של ז'קלין עמר וכפיר, הסביר הבוחן כי גם בהנחה שהיתה משאית שהסתירה את רכב הנאשמת אשר מבקשת לפנות שמאלה, הרי שמשאית זו גם מסתירה לנאשמת את שדה הראיה ומאחר שהיא מבקשת לפנות שמאלה, הרי ש: **"כיוון שהיא רוצה לפנות שמאלה, היא ראתה את הדרך פנויה ופנתה."**

בנוסף לכך אישר הבוחן כי ככל שהמשאית אשר היתה לפני רכבה של הנאשמת אכן חלפה כחמש דקות לפני האירוע, הרי שנתון זה איננו רלוונטי לקביעה כי לרכב המעורב היה שדה ראייה פתוח לכוון נסיעתה של הנאשמת.

הבוחן אף אישר כי מאחר שכפיר איננו יכול לצפות את התנהגות הנאשמת, הרי שגם עליו מוטלת חובה להאט לפני כניסה לצומת במסגרת חובת הזהירות שלו, ואולם אין הוא יודע לומר האם כפיר האט את מהירותו, אם

לאו.

22. ב"כ הנאשמת בסיכומיו טען ובצדק כי קביעתו של הבוחן בדבר שדה הראיה של כפיר בר גיל מתבססת על ההנחה כי זה נהג במהירות המותרת, כאשר מנגד הבוחן מאשר כי לא ניתן לקבוע את מהירות נהיגתו של כפיר בר גיל נוכח העדר סימני בלימה.

על כן אכן לא ברור כיצד נעשתה הקביעה לעניין שדה הראיה כאשר מהירות נסיעתו של כפיר בר גיל לא נקבעה ואיננה ידועה.

23. באשר לביצוע ניסוי שדה הראיה, הבוחן אישר כי הניסוי נעשה באמצעות כלי רכב אחד ולא באמצעות שני כלי רכב. בנוסף לכך, הניסוי בוצע באמצעות רכב מסוג טרנזיט שאיננו אחד מכלי הרכב המעורבים בתאונה (הבוחן אישר בחקירתו כי רכב מסוג טרנזיט גבוה מרכב הנאשמת), הבוחן לא ידע לומר מה נקודת האחיזה לקביעת שדה הראיה (לטענתו לא זכר מה היתה נקודת האחיזה - עמוד 19 לפרוטוקול שורה 25).

הבוחן אף לא ידע לומר ביחס לקביעה זו של שדה הראיה, האם חנו בשולי הדרך כלי רכב נוספים.

לסיום, לא ברור מעדותו של הבוחן האם ניתנה התייחסות בדו"ח שערך ובקביעותיו להמצאותה של המשאית לפני רכבה של הנאשמת, כפי שזו הופיעה בעדויותיהם של שני עדי המאשימה האחרים.

24. דיסק וצילומי וידאו - כאמור לעיל בדיון מיום 8.5.12 הודיע ב"כ המאשימה בשם ב"כ הנאשם, כי הגיעו להסכמה דיונית לפיה המאשימה תגיש בהסכמה את חומר הראיות לעדי התביעה 1 ו-4.

ברשימת העדים בכתב האישום, עדי התביעה 1 ו-4 הם הבוחן יעקב פרטוש והעדה ז'קלין עמר.

ביחס לעד יעקב פרטוש מציין כתב האישום כדלקמן:

1. רס"מ יעקב פרטוש מ.א. (הודעת נאשם + בוחן + לוח תצלומים + דיסק וידאו) -
(ההדגשה אינה במקור - א.ג.).

25. בעת הדיון מיום 28.4.13 הודיע ב"כ הנאשם כי איננו מחזיק בידו כל דיסק והבין כי נמסר לבית המשפט דיסק שהועתק ממקום אחר, ואיננו בגדר חומר חקירה שהבוחן צילם בפועל ולפיכך לא יכול להיות מוגש באמצעותו.

בחומר החקירה לטענתו מצויים שני דיסקים, האחד פעולות חקירה שביצע הבוחן באופן ישיר, והשני הוא לכאורה חומר שהועתק ממקום אחר, נמסר לנהג המעורב, וזה מסר אותו לבוחן.

על כן טען ב"כ הנאשמת כי לא ניתן להגיש את הדיסק כאמור באמצעות הבוחן וכי מדובר במחטף, שכן

ההסכמה שניתנה על ידו הינה להגשת מסמכים שהוכנו ונערכו על ידי הבוחן פרטוש ולא על ידי צד שלישי או רביעי, וזאת בנוסף לשאלת הוכחת תקינות המצלמה ויתר הפרטים הנדרשים, ועל כן ביקש ב"כ הנאשמת כי הדיסק כאמור לא יוגש לבית המשפט באמצעות הבוחן.

26. בסיכומיו חזר ב"כ הנאשמת על טענותיו כי הבוחן קיבל את הדיסק מאדם אחר ולא מבעל המצלמה, לא בדק את תקינותה והסרט אף לא הוצג בפני הנאשמת.

על כן ביקש ב"כ הנאשמת כי הדיסק אינו קביל וממילא אינו בעל משקל ראיתי.

27. ב"כ המאשימה טען כי הדיסק הוגש בהסכמת ב"כ הנאשמת, ועל כן על בית המשפט לצפות בדיסק המתעד את פרטי התאונה ולהביא בחשבון את הנראה שם בעת מתן הכרעת הדין.

לטענת ב"כ המאשימה המכשיר שתעד את אירוע התאונה, אכן היה תקין ופעל כהלכה ולראיה עדות הבוחן בפרוטוקול הדיון בעדותו. עוד טען ב"כ הנאשמת כי ההקלטה מהימנה ותואמת במלואה את אשר אירע הלכה למעשה, הדיסק נשמר כדבעי ואין כל מקום לחשש של שינוי או לעיבוד של הדיסק.

ב"כ הנאשמת בהתאם להסכמתו הדיונית אכן הסכים כי חומר הראיות ביחס לעדי התביעה 1 ו-4 יוגש לבית המשפט, כאשר בחומר הראיות ביחס לעד תביעה 1 נכללו בין יתר המסמכים אשר נערכו על ידי הבוחן עצמו וגם דיסק וידאו.

28. ב"כ הנאשמת טוען כי הסכמתו הדיונית התייחסה להגשת המסמכים שנערכו על ידי עדי התביעה בעצמם, ובמיוחד כאשר הדבר מתייחס לעד תביעה שהינו בוחן תנועה ושהמסמכים הרלוונטיים לקביעת האחריות לתאונה נערכים על ידו ובאמצעותו.

29. באשר לדיסק בו מדובר, אין כל מחלוקת כי דיסק הוידאו לא צולם על ידי הבוחן וצודק ב"כ הנאשם בטענתו ובדוגמה שנתן כי באופן דומה לא יתכן שמסמכים המופיעים בצמוד לשמו של עד, ואשר לא נערכו על ידו או שלחילופין לא נוגעים לתחום מומחיותו, יחשבו כמסמכים שנערכו על ידו ויוגשו ללא עוררין.

אני סבורה כי אין לקבל את טענות ב"כ המאשימה אף בעניין זה.

30. באשר לדיסק בו מדובר, הרי שמחקירתו של כפיר עולה כי הוא זה שמסר את הדיסק למשטרה.

הבוחן אישר כי לא צילם את האירוע המתועד בקלטת הוידאו, לא ניגש בעצמו לבעליה של המצלמה בבית העסק או הרשות בו הותקנה, ולטענתו אף לא זוכר מי מסר לו את הדיסק. לטענתו יתכן כי אליהו טמסית מתחנת דימונה הוא שמסר לו את הדיסק.

בכל אופן אין מחלוקת על העובדה כי הדיסק לא נמסר לידי הבוחן מבעליו של המצלמה, ולפחות שלושה אנשים אחזו בדיסק האמור עד שהגיע לידי הבוחן.

בנוסף לכך, הבוחן לא בדק את תקינות המצלמה, אישר כי אין לו מומחיות באלקטרוניקה, אינו יודע מה "עבר" על אותו דיסק מהרגע שהוצא מהמצלמה ועד שהגיע לידי, ואף אישר כי לא הראה את הצילום לנאשמת ולא עימת אותה עם המצולם בה.

יוצא אם כן, כי מעדויות כפיר והבוחן, כלל לא ברור מהיכן נלקח אותו צילום וידאו, כאשר ברור כי הדיסק היה בידי שלושה אנשים לפחות עד שהגיע לידי של העד פרטוש, תקינותו של הצילום ותקינותה של המצלמה לא נבדקו ולא נבחנו על ידי מי מעדי המאשימה.

31. לא ברורות קביעותיו הנחרצות של ב"כ המאשימה בסיכומיו כי ההקלטה אמינה, מכשיר ההקלטה היה תקין ופועל כהלכה, ההקלטה מהימנה ואמינה ודיסק ההקלטה נשמר כדבעי וכי אין כל מקום לחשש לשינוי או עיבוד הדיסק.

קביעות אלה נטענות בסיכומי ב"כ המאשימה ללא כל אסמכתא וללא כל ביסוס וללא כל בדל ראיה, ובמיוחד נוכח העובדה כי הדיסק נמסר למשטרה - ואף לא באופן ישיר ואישי לבוחן אלא לשוטר אחר שמסר אותו לבוחן, מידיו של לא אחר מאשר מכפיר - הנהג המעורב בתאונה אשר הינו צד מעוניין בתיק.

32. בנוסף לכל האמור כפי שציין ב"כ הנאשמת, הממצאים לכאורה בדיסק לא הומצאו למי מהמעורבים בתאונה ולמי שנחקר במשטרה, ובנסיבות אלה לא ניתן לקבל את טענת ב"כ המאשימה בסיכומיו כי כלי הרכב זהו ככלי הרכב המעורבים בתאונה או כי התאונה אכן ארעה באופן בו מבקשת המאשימה לטעון.

בנסיבות אלה, אינני סבורה כי יש לקבל את בקשת ב"כ המאשימה לקבל את הדיסק כחלק מראיות המאשימה, שכן ראיה זו איננה עומדת בתנאי קבילות אלמנטריים, ולטעמי דיסק זה נעדר משקל ראיתי נוכח העובדה כי מדובר בראיה שהושגה באופן האמור ואשר הומצאה בסופו של יום לידי הבוחן, על ידי כפיר.

33. למעלה מן הצורך, אף אילו היה מתקבל צילום הדיסק כראיה, הרי שבהתאם לאמור בת/2 - דו"ח הבוחן מציין הבוחן ביחס לצילום וידאו זה דברים אלה:

"מצורף דיסק צילום וידאו של התאונה בה נראה פרטי (א) שמגיע בנסיעה רצופה ופונה שמאלה".

אין באמירה זו ככל שהיא משקפת לדעתו של הבוחן את אופן התרחשות התאונה, כל רמיזה באשר לגורם לתאונה שכן הבוחן בחר לציין כי אכן ישנו צילום וידאו של התאונה, ואולם לא מופיע בתיאור זה של הבוחן

הגורם לתאונה או תיאור של התנהגותו או המצאותו של הרכב המעורב.

בנסיבות אלה ולאור הנימוקים לעיל אני סבורה כי לא היה מקום לקבל את דיסק צילום הוידאו כראיה וממילא נוכח כל האמור לעיל, קבילותו של צילום הוידאו ומשקלו הראייתי לוקים בפגמים מהותיים ביותר הנובעים בין היתר מהגורם שהמציאו למשטרה ומאופן המצאתו כאמור.

34. העדר עדותה של הנאשמת - הנאשמת כאמור בחרה שלא להעיד שכן איננה זוכרת את האירוע, הודעתה במשטרה הוגשה וסומנה כ-3, ולטענתה נהגה במהירות של כ-30 קמ"ש.

לטענת ב"כ הנאשמת גרסתה מתיישבת עם גרסת ג'קלין עמר ולפיה עד שביקשה לפנות שמאלה בצומת, כאשר היתה בנתיב נסיעתה שלה.

ב"כ המאשימה ביקש לטעון בסיכומיו כי משלא נשמעה עדותה של הנאשמת, הרי שעובדה זו מחזקת את ראיות התביעה שכן יש לראות באי העדת הנאשמת חיזוק לראיות המאשימה.

35. עיון בסעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 דן בהימנעות הנאשם מהעיד וקובע כי עשויה לשמש חיזוק למשקל ראיות התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע.

דא עקא כי העובדה שהנאשמת בחרה שלא להעיד מסיבה שאיננה מופרכת על פניה ולפיה לקתה בזיכרונה כתוצאה מהתאונה והדבר אף מצוין בחקירתה, כפי שניתנה במשטרה, איננה יכולה כלשעצמה להוות חיזוק או כל תוספת ראייתית אחרת לראיות המאשימה.

סעיף 162 לחסד"פ הדין בשתיקת הנאשם מתייחס לשתיקת הנאשם כתוספת ראייתית למשקל ראיות התביעה ככל שדרושה להן תוספת ראייתית, על כן בענייננו לא ניתן לקבוע כי שתיקת הנאשמת מהווה תוספת ראייתית מסוג "דבר לחיזוק" לראיות המאשימה.

יתרה מכך, ההסבר שניתן להמנועתה של הנאשמת מלהעיד, ונוכח העובדה כי אין בראיות המאשימה כדי להוכיח את יסודות העבירה כפי שפורט לעיל, הרי שהמנועות הנאשמת מלהעיד בבית המשפט איננה מעלה ואיננה מורידה לעניין ההכרעה בתיק דין, ולא ניתן לומר כי המנועות זו הינה בגדר חיזוק לראיות המאשימה, מקום שלא עלה בידי המאשימה להרים את הנטל להוכחת יסודות העבירה ואשמתה של הנאשמת מעבר לכל ספק סביר.

36. נוכח האמור לעיל אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את יסודות העבירה מעבר לכל ספק סביר. בעדויות המאשימה נתגלו סתירות בין לבין עצמן וכן סתירות בעדותה של ז'קלין עמר, בנוסף לכך

יש להביא בחשבון כי מסקנותיו של הבוחן המתבססות על אותן עדויות ממש, בעייתית נוכח הסתירות המהותיות בהן.

יוצא אם כן כי לא עלה בידי המאשימה להציג גרסה סדורה וברורה באשר לאופן התרחשות התאונה ובכלל זה באשר למהירות נסיעת כפיר, שדה הראיה בכוון נסיעתו, או ביחס להתנהגות הנאשמת בטרם ארעה התאונה.

כמו כן נוכח הבעייתיות הרבה שהתבררה בדו"ח בוחן התנועה באשר לקביעת שדה הראיה ואופן ביצוע השחזור, אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את העובדות נשוא כתב האישום, ועל כן אני סבורה כי יש לזכות את הנאשמת מחמת הספק מן העבירות המיוחסות לה על פי כתב האישום.

ניתנה היום, כ' אדר תשע"ד, 20 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.